

РЕШЕНИЕ

№ 3692

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 10.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **12490** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на М. П. Б. от [населено място], действащ чрез адв. Ч., срещу Решение № Ц1040-21-451/02.12.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалбата на Б. срещу разпореждане № 214-00-4249-6 от 30.09.2020 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО. Жалбоподателят счита, че решението е незаконосъобразно, тъй като е издадено при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. По подробно изложени съображения прави искане съдът да отмени решението и потвърденото с него разпореждане. Претендират се разноси по делото.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли. Претендират се разноси по делото за юрисконсулт и за възнаграждение на вещо лице.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, петнадесети състав, приема от фактическа страна за установено следното:

Със заповед от 03.02.2020г. директорът на ТП на НОИ – С.-град е възложил на Е. Л. – директор на дирекция в ТП на НОИ, да го замества в определени случаи, сред които и общо - при необходимост. Със заповед от 13.07.2020г., издадена от името на директора на ТП на НОИ по заместване, са определени длъжностните лица, с правомощие да издават разпореждания по чл. 54ж, ал.1 и ал. 3 от КСО, сред които е и А. К..

Със Заявление вх. № 214-00-4249 от 29.07.2016 г. М. П. Б. е сезирал административния орган с искане за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО. Към заявлението е представена заповед № 031/15.06.2016 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК], за прекратяване на основание чл. 71, т. 1 от КТ, считано от 15.06.2016 г. на трудовото правоотношение, възникнало на 01.06.2016г. и други документи, относими към правото на обезщетение, срока за получаване и размера на обезщетението.

Въз основа на представените от заявителя документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4. т. I от КСО, с Разпореждане № 214-00-4249 -1 от 02.08.2016 г., постановено на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а. ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в. ал. 1 от КСО, на М. П. Б. е отпуснато парично обезщетение за безработица за срок от четири месеца, считано от 15.06.2016 г. до 14.10.2016 г. в размер на 40,32 лв. дневно. Общата сума на изплатеното на жалбоподателя обезщетение е в размер на 3467.52лв.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С.-град на осигурителя [фирма]. Резултатите от проверката са отразени в Констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019 г., от който се установява следното: по данни от Търговския регистър, от 21.07.2015 г. [фирма] ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от С. В. И., която е починала на 15.07.2016 г.; в ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността съгласно чл. 157, ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правопримемство; липсват данни за подадени и вписани от страна на [фирма] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

Установените при извършените проверки факти и обстоятелства са обосновали извод, че през 2016 г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ, доколкото не са установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. В тази връзка, контролните органи на ТП на НОИ- С.-град са приели, че лицата, за които има подадени данни по чл. 5. ал. 4. т. 1 от КСО за 2016 г. не са били осигурени лица.

С оглед установеното, са предприети действия за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отменен 03.01.2020 г.). Подадените от дружество „Б. С." данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г. вкл. са заличени.

Предвид новите доказателства от извършените проверки, довели до заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на паричното обезщетение за безработица на жалбоподателя, е направен извод, че за периода от 01.06.2016 г. до 14.06.2016 г. вкл., жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на парично обезщетение по чл. 54а от КСО и е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ № 214-00-4249 -2 от 05.06.2019г.

На 21.06.2019г. са издадени разпореждания, както следва: № 214-00-4249-3, с което е отказано отпускане на парично обезщетение въз основа на подаденото през 2016г. заявление и № 214-00-4249-4, с което е разпоредено на основание чл. 114, ал.1 от КСО Б. да върне получената сума в размер на 3467.52лв. – главница и лихва върху нея в размер на 978.51лв.

Разпорежданията са изпратени по пощата с обратна разписка два пъти на посочения от жалбоподателя адрес в заявлението за отпускане на обезщетение в [населено място], но не и на постоянния му адрес в [населено място]. В последствие е поставено

съобщение за разпореждане № 214-00-4249-4 на таблото в НОИ, което е свалено на 30.08.2019г.

Разпореждане № 214-00-4249-2 е част от административната преписка по делото, която е докладвана и приета в открито съдебно заседание от 17.05.2021г. в присъствието на жалбоподателя и неговия пълномощник, поради което съдът приема, предвид липсата по делото на доказателства за по-ранно редовно съобщаване на разпореждането на жалбоподателя – от една страна, и за последващото му обжалване по административен и съдебен ред (видно от служебна извършена справка в деловодната система на съда) – от друга, че най-късно на 01.06.2021г., това разпореждане е влязло в сила.

Разпореждане № 214-00-4249-4 е било оспорено по административен ред от жалбоподателя пред директора на ТП на НОИ. Жалбата първоначално е била оставена без разглеждане като просрочена. При съдебно оспорване, съдът е отменил решението на административния орган за оставяне на жалбата без разглеждане по съображения, че съобщаването, на което се е позовавал административният орган е било нередовно. Съдът е преписката за произнасяне по съществото на жалбата.

По този повод е постановено решение № 1040- 21-551 от 20.08.2020г. на директора на ТП на НОИ. С него по съображения, че следва да се обсъдят всички доказателства относими към преценката за добросъвестност или недобросъвестност на лицето при получаване на обезщетението, Разпореждане № 214-00-4249-4 е отменено и преписката е върната за ново произнасяне на съответното длъжностно лице.

На 30.09.2020г. е постановено процесното разпореждане № 214-00-4249-6, издадено от А. К., с което е прието, че жалбоподателят е действал добросъвестно при получаване на обезщетението за безработица и е разпоредено връщане само на главницата, но не и на лихвата. По повод на оспорването му от жалбоподателя по административен ред, разпореждането е потвърдено с решение Решение № Ц1040-21-451/02.12.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град.

Решението е съобщено на пълномощник на жалбоподателя на 08.12.2020г., а жалбата е подадена на 15.12.2020г.

С протоколно определение от 05.07.2021г. съдът е открил производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на автентичността на съответните подписи, положени за

„работодател“ в представения от Б. трудов договор № 57 от 01.06.2016г. и в трудовата му книжка серия 3 № 270143, както и на „ръководител“ в Уведомление до Национална агенция за приходите по чл.62, ал. 5 от Кодекса на труда, издадено за М. П. Б. във връзка с Трудов договор № 057/01.06.2016 г. и Удостоверение образец УП-2 изх. № 31 от 15.06.2016 година, издадено от [фирма] на М. П. Б..

На основание чл. 194 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът извършва проверка на истинността на оспорените документи чрез сравняване с други безспорни документи, чрез разпит на свидетели или чрез вещи лица. По делото е изслушано заключение по графологическа експертиза, от което се установява, че подписите положени в оспорените документи не са изпълнени от С. В. И..

При тези констатации и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че оспорените документи са неистински.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд – София-град, трето отделение, петнадесети състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

За да прецени основателността на жалбата, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 54ж, ал.1 от КСО, паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Нормата на ал. 2 урежда, че влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато:

1. са представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица;
2. паричното обезщетение за безработица е неправилно отпуснато или неправилно е отказано отпускането му.

Разпоредбата на чл. 54ж, ал.3 от КСО допълва, че длъжностното лице по ал. 1

издава разпореждане за възстановяване на неоснователно изплатените обезщетения за безработица, като законът не е посочено, че влизането в сила на разпореждането по ал. 1 е предпоставка за издаването на разпореждането по ал. 3. Разбира се, въпросът за правилността на разпореждането по ал. 1 е преюдициален за правилността на разпореждането по ал. 3 и в тази връзка следва да бъде съобразено наличието или липсата на влязло в сила разпореждане по ал. 1 при оспорване на разпореждане по ал. 3.

При тази нормативна рамка съдът приема, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Няма основание да се приеме, че решението е постановено при превратно упражняване на власт. Решението е съобразено и с материалния закон, като съображенията за този извод са следните: Разпореждане № 214-00-4249-6 от 30.09.2020 г. е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма. В производството по издаване на разпореждане по чл. 54ж кодексът не предвижда уведомяване на адресата преди издаване на разпореждането. Неговите права са гарантирани от уредената в закона възможност за оспорването му по административен и съдебен ред. КСО не съдържа норма, която да препраща към АПК за всички неуредени от кодекса случаи. Препращането към АПК е винаги към конкретни норми и при точно определени хипотези. Затова нормата на чл. 26 от АПК в случая не намира приложение. На следващо място КСО не препраща към ЗАНН. П. обхват на ЗАНН е очертан в чл. 1 от закона и обхваща общите правила за административните нарушения и наказания, реда за установяване на административните нарушения, за налагане и изпълнение на административните наказания и осигурява необходимите гаранции за защита правата и законните интереси на гражданите и организациите. Възраженията на жалбоподателя в тази връзка са неоснователни. Неоснователно и възражението за пълна идентичност на Разпореждане № 214-00-4249-4 и Разпореждане № 214-00-4249-6. Както вече се посочи, с първото от посочените разпореждания е прието, че жалбоподателят е действал недобросъвестно при получаване на обезщетението и следва да възстанови главница и лихви, а във второто, че е получил обезщетението добросъвестно и следва да върне само главницата. На

следващо място, доколкото Разпореждане № 214-00-4249-2 към настоящия момент няма данни да е било отменено, а е било съобщено на жалбоподателя най-късно на 17.05.2021г., съдът не намира основание да обсъжда правилността на преценката за правото на жалбоподателя да получи парично обезщетение за безработица по повод на подаденото заявление през 2016г. В рамките на настоящото производство не е допустим инцидентен контрол за законосъобразност на посоченото разпореждане, на основание чл. 17, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК във връзка с чл. 118, ал. 3 от КСО. При тези обстоятелства, предвид отпадналото основание за изплащане на обезщетението за безработица, налице са основания за връщане на сумата. С разпореждането за възстановяване на получените суми е прието, че жалбоподателят е действал добросъвестно, а не недобросъвестно и затова е наредено възстановяване само на главницата, но не и на законната лихва върху тази сума. Това разрешение е в полза на жалбоподателя и не следва да бъде ревизирано чрез настоящото решение, въпреки очевидните основания за това, с оглед установената неистинност на представените от него документи, удостоверяващи трудов и осигурителен стаж при работодателя [фирма].

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски за юрисконсулско възнаграждение от страна на ответника е основателна, предвид нормата на чл. 143, ал. 3 от АПК. На основание чл. 120, ал.1 от КСО жалбоподателят е освободен от държавна такса, но не и от разноски в производството. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, към който препраща чл. 143, ал. 3 от АПК относно определянето на размера, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. На основание чл. 24, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед множеството проведени заседания по делото и наличието на материален интерес възнаграждението за ответника следва да бъде определено в размер, близък до средната граница, а именно в размер на 180лв. Отделно от това жалбоподателят следва да плати на ТП на НОИ и направените разноски за експертиза в размер на 351лв.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд – АССГ, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. Б. от [населено място], действащ чрез адв. Ч., срещу Решение № Ц1040-21-451/02.12.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалбата на Б. срещу разпореждане № 214-00-4249-6 от 30.09.2020 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА М. П. Б. от [населено място], [улица], вх.А, ет. 6, ап. 60, действащ чрез адв. Ч., да плати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото в размер на 531лв., от които 180лв. за юрисконсултско възнаграждение и 351лв. за експертиза.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: